

CRIANÇA

Sembrant generositat

compartir en la petita infància

“Forçar els infants a compartir o imposar-los situacions no desitjades nega el seu dret a prendre decisions autònomes i a expressar les seves pròpies necessitats.”

Sara Castillo
@ambientsacasa

Què vol dir compartir? Quin valor donem al fet de compartir? En quin moment els infants estan preparats per fer-ho? Compartir és més que una simple acció; és un concepte que cal entendre des de la seva essència. En l'àmbit de l'educació, ens enfrontem sovint al repte d'orientar els infants en aquest camí cap a una comprensió plena del que significa compartir, alhora que respectem les seves pròpies necessitats i límits. En el seu nucli, compartir implica fer partícip una altra persona d'una cosa que és pròpia. No obstant això, aquesta definició sovint no rep la consideració i el respecte que mereix ja que moltes vegades posem en valor les necessitats dels altres per davant de les nostres.

És un aspecte que s'ha de tractar amb delicadesa, especialment quan es tracta d'infants tan petits que estan en ple desenvolupament. Cal reconèixer que compartir ha de ser un acte voluntari i conscient, tant per a l'infant que ofereix com per al que rep. Els adults, com a guies en aquest procés educatiu, tenim la responsabilitat de modelar aquest comportament i, al mateix temps, permetre que explorin i entenguin les seves pròpies necessitats i límits. És important tenir present, com diu la Núria Ferrando (Fisioterapeuta, formadora d'equips de llars d'infants i psicomotricista) que els infants, fins als set anys, estan centrats en si mateixos i en el seu propi desenvolupament. Abans que puguin comprendre les necessitats dels altres, han de conèixer i entendre les seves pròpies emocions i desitjos.

Aquesta etapa egocèntrica no ha de ser vista com una limitació, sinó com una oportunitat per al creixement personal i social. En aquest sentit, els adults juguen un paper crucial en la manera com aborden les situacions de conflicte relacionades amb el fet de compartir. En lloc de forçar els infants a compartir, és més efectiu animar-los a expressar les seves necessitats i a buscar maneres de satisfer-les de manera respectuosa amb ells mateixos i amb els altres. Aquest enfocament no només promou un sentiment de respecte i reconeixement en els infants, sinó que també els ajuda a desenvolupar habilitats socials importants que seran fonamentals en les seves interaccions futures. Pensar que l'infant ha de compartir sí o sí perquè "ha d'aprendre a fer-ho", "perquè ha d'aprendre a esperar" o perquè ha d'enten-

CRIANÇA

"La societat que tenim ara veu que els infants senten coses i que tenen capacitats, però els fa anar massa de pressa cap a fora, cap a descobrir l'entorn i entendre'l sense haver entès, encara, el seu dins, el seu JO."

Nuria Ferrando.

dre que "si porta una joguina a l'escola o al parc és perquè tothom hi jugui" és un error i pot anar en detriment de la seva autoestima i del seu desenvolupament integral. Reflexionant sobre aquestes frases comunes podem reconèixer la importància de canviar la nostra manera d'abordar aquestes situacions. Forçar els infants a compartir o imposar-los situacions no desitjades, nega el seu dret a prendre decisions autònomes i a expressar les seves pròpies necessitats. Els adults juguen un paper clau en acompanyar-los en aquesta exploració interna, donant-los l'espai per conèixer-se a si mateixos i a expressar les seves emocions i preferències. Un exemple pràctic seria posar paraules a les accions dels infants en situacions de conflicte. En lloc de prendre una joguina de la mà d'un infant perquè els altres volen jugar-hi, podem abordar

la situació amb empatia i respecte per totes les parts implicades. Per exemple, podríem dir "Aquesta joguina és seva i ara no te la vol deixar, quan acabi potser t'ho deixa" o, en cas que passi a l'escola i el material sigui "de tots", dir: "Ara ho està fent servir X. X., quan acabis li deixem a Y., d'acord?". Aquest enfocament fa valdre les necessitats de tots els implicats, fomentant el respecte mutu i la resolució pacífica de conflictes. A més, és essencial reconèixer que cada infant és únic i que la manera de viure i sentir aquestes situacions pot ser molt diversa. Així doncs, hem de procurar no imposar les nostres expectatives o necessitats sobre ells, sinó crear un entorn en què se sentin lliures per expressar-se i prendre decisions que els facin sentir còmodes i respectats. Comprendre el veritable significat de compartir, per tant, implica molt més que un simple acte de donar i rebre. Requereix una comprensió profunda de les

necessitats i límits de cada individu, així com el respecte i la consideració per les seves pròpies emocions i desitjos. I això ho hem d'anar cultivant des que són petits perquè quan tinguin edat de poder entendre els altres, puguin fer-ho amb naturalitat i amb les eines i els recursos suficients. Per tant, com a família o com a mestres que estem en contacte directe amb infants de 0 a 6 anys, tenim la responsabilitat de guiar-los en aquest camí. Tanco aquest article llençant una pregunta:

“si a nosaltres un altre adult ens demana el nostre telèfon o les claus del cotxe, els hi donaríem? Sens dubte NO ho faríem.”

i, doncs? per què als infants se'ls hi exigeix que han de compartir allò que és seu?

Som exemple. Pense'm-hi.

